

Sygn. akt I CSK 523/13

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa K. I.
przeciwko D. [...] Spółce z o.o. Spółce komandytowej z siedzibą w W. i A. Z.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 kwietnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 22 kwietnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna może zostać przyjęta do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁸ § 1 k.p.c.). Wymienione kwalifikowane przesłanki wskazują, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione jedynie wtedy, gdy realizuje ona swą funkcję publicznoprawną, pozostawiając interes prywatny strony na drugim planie. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia.

W art. 398⁴ § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, który umożliwiać ma ocenę, czy w danym przypadku spełnione są przesłanki realizujące funkcję publicznoprawną. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania kasacyjnego jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności samych podstaw skargi kasacyjnej.

W sprawie nie występują warunki pozwalające na przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, mimo że skarżący powołał przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sformułowane przez skarżącego zagadnienie prawne sprowadza się do odpowiedzi na pytanie: „czy zgodnie z art. 24 § 1 k.c. usunięcie skutków naruszenia dobra osobistego polegającego na bezprawnej publikacji w środkach masowego przekazu winno następować w tożsamej w stosunku do naruszenia formie, tj. zarówno odpowiadającej sposobowi dokonanego naruszenia, jak również odpowiadającej ilości dokonanych naruszeń dobra osobistego podmiotu?”. Powyższe zagadnienie nie stanowi jednak wystarczającej podstawy dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zważywszy, że [nie jest to zagadnienie nowe, którego rozstrzygnięcie stanowiłoby istotny wkład w rozwój prawa. Zagadnieniem tym czy też analogicznym Sąd Najwyższy zajmował się już wielokrotnie wypowiadając niesprzeczne w tej materii poglądy. M.in. w wyroku z dnia 8 lutego 2008 r. (I CSK 345/07, M. Prawniczy 2008, nr 5, s. 229), Sąd Najwyższy wskazał, że osobie której dobra osobiste naruszono przysługuje prawo do uzyskania przeprosin w takiej formule

w jakiej doszło do naruszenia. Z kolei, z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2006 r. (I CSK 159/05, nie publ.) wynika, że skoro odbiorcami oświadczenia zawierającego przeprosiny są przeciętni telewidzowie, to jednorazowe wyemitowanie stosownego oświadczenia nie wystarczy, gdy reklama zawierająca treści naruszające dobra osobiste powodów była wielokrotnie wyemitowana w kilku stacjach telewizyjnych; nie oznacza to jednak, że ilość emisji oświadczenia zawierającego przeprosiny musi dokładnie odpowiadać ilości emisji reklamy, a zatem każdorazowo decydują okoliczności sprawy.

Z przedstawionych przyczyn, przy uwzględnieniu, że w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą – zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. – Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]